

SPRAVODAJ

OBČASNÍK ŠTVRTOČANOV

V. ročník 4. číslo

December 2009

Jozef Porubčan:

Advent

Advent – to bolo čakanie.
Advent – to boli snúčky
o anjelovi, čo k Panne
prilietol do izbičky
a húdol. Ako? – Viem!
Ako kolovrat mojej mamy,
keď cez adventné večery
boli sme doma sami.

A spievali sme ako on:
– Zdravas, Mária, Panna ...

Dnes pravdu o tom spoznal som!
Ach, kde si, moja mama?

Z tých nití, z tvojich slov
upriadla si mi múdrosť.
A viem, že prišiel – príde Boh,
nám všetkým príde pomôcť
nájsť čistý zmysel pre pravdu
i pre čistotu lásky.
Príde na našu planétu
a povie nám to z jaslí.

Milan Rúfus:

Vianočná koleda

V mestečku Betleheme,
v jaslíčkách na slame
leží to dieťaťko,
na ktoré čakáme.

Anjelik bez krídel,
Boží i človečí.
Nikto ho nevidel, každý ho dosvedčí,
darček mu nesie tam ...

Aj ja mu do diaľky
srdiečko posielam
namiesto hrkálky.

Krásne vianočné sviatky
a šťastný nový rok
Vám praje

zastupiteľský zbor a obecný úrad.

Šťastnejší a radostnejší nový rok...

Chystáme sa na najkrajší sviatok kresťanského sveta. Vianoce sú sviatkom lásky, pokoja a nádeje tvrdíme, hlásame – lebo v tom veríme. Veríme napriek tomu, že v našom konzumnom svete tieto tézy sú potláčané do pozadia, vyhráva duch obchodníkov, ale len naoko: veď chvíľa v rodinnom kruhu, blaho darovania, pocit solidarity pod vianočným stromčekom nakoniec každého premôže, a tieto intímne pocity sa nám najviac utkvajú v pamäti z roka na rok.

A je dobré, že je to tak. Veď lepšie časy sa striedajú s horšími, a konzumná spoločnosť sa vždy prispôsobuje podmienkam doby. Len láska, viera a nádej je večná, a pocit spolupatričnosti vždy a všade prináša pokoj menším, aj väčším spoločnostiam.

Počas vianočných príprav, chtiac-nechtiac rozmýšľame aj o odchádzajúcom starom roku a s nádejami očakávame ten nový. Aj to je dobré, tak je to v poriadku. Pokoj Vianoc vyčistí náš myseľ, dokážeme teda vyvážené hodnotiť prínosy starého roku a reálnejšie načrtnúť očakávania do nového. Vždy je ľahšia práca hodnotiteľa, keď odchádza rok dobrý, ale bohužiaľ, teraz je situácia iná. Celoštátne je charakteristické to, čoho sme svedkami aj v živote obyvateľov našej obce: neexistuje snáď ani jedna rodina, ktorú by nezasiahli nejakým spôsobom dopady svetovej finančnej a hospodárskej krízy. Mnohí stratili prácu, preto sú v ťažkej situácii, iným stagnovali mzdy, nedostali odmeny, preto im klesá životná úroveň.

Naše širšie spoločenstvo – obec a obecna samospráva – takisto prežíva horšie časy. V minulom čísle Spravodaja sme písali o tom, že kvôli kríze nám klesli príjmy o 60-tisíc eur. Dúfali sme ale, že budú nové investície, dokážeme rozbehnúť naše víťazné projekty. Lenže vybudovanie obecnej kanalizácie a rekonštrukcia budovy

školy sa nezačala, i keď samospráva vykonala a ukončila všetky potrebné administratívne úkony. Uviazli sa aj rokovania s biskupským úradom v Bratislave o budove našej, takzvanej starej školy, napriek tomu, že sme budovu s pomerne vysokými nákladmi po uprataní a dali oceniť. Biskupstvo teraz ju nechce predať, my ju tak nemôžeme sprístupniť zdravotníckym a iným službám.

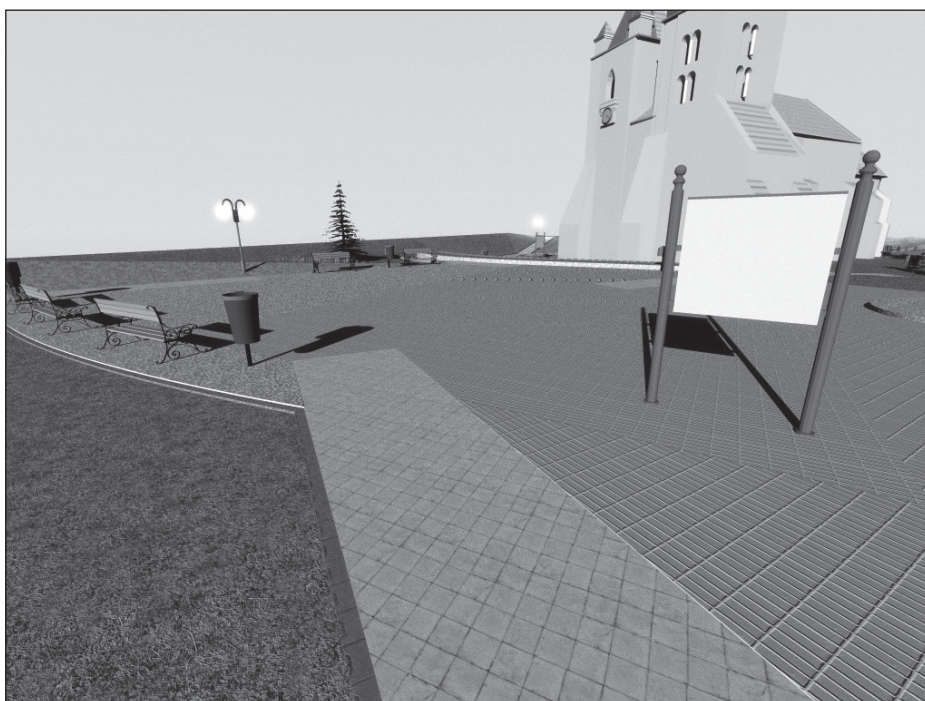
Ale nestrácame nádej, veríme v lepších časoch. Nielen v úspešnom pokračovaní a dokončení už spomínaných víťazných projektov, a v pozitívnom osude starej školy, ale aj v úspechu našich ďalších plánov, ktoré mienime uskutočniť taktiež pomocou finančnej podpory z fondov EU. Ide o prestavbu okolia kostola, jeho vizuál je už hotový spolu aj s plánom chodníkov – od kostola po škôlku, resp. po Čakanskej ulici – , respektíve o vybudovanie zberného dvoru odpadu, keď povolenie na výber z ornej pôdy už máme na potrebných 3200 metrov štvorcových. Veríme, že na tento náš projekt získame aj podporu odborníkov z ministerstva životného prostredia, v tomto prípade totiž

chceme získať peniaze z operačného programu MŽP.

Nevzdáme sa teda ani na obecnom úrade, ani v poslanceckom zbore samosprávy. Nie, lebo aj v „zlých rokoch“ boli žiarivé momenty: obyvatelia našej obce nezlyhali na rôznych voľbách odchádzajúceho roku, ich účasť zodpovedala celoštátnemu priemeru. Občianske združenia našej dediny oddane pracovali, nespočetným množstvom podujatí obdarovali našich obyvateľov nezabudnuteľnými zážitkami. V očakávaní sviatkov Vám nemôžem napísať nič krajšie, len toľko: ďakujem Vám v mene vedenia obce. Ďakujem Vám, lebo Váš postoj, Vaša aktivita dáva silu aj nám v našej ďalšej práci.

Lepší nový rok Vám sľubovať nemôžem, len uistiť Vás, že dúfame a veríme: naše pekné predsavzatia, racionálne plány sa uskutočnia. A želám Vám – osobitne každému občanovi a každej rodine – , aby pocit vianočnej nádeje Vás viedol k múdreému odpočtu a rozumnému plánovaniu, a k pokojnejšiemu a šťastnejšiemu novému roku 2010.

Péter Ŏry starosta

Čakanie

Spisovateľ Max Rössner píše: Prechádzajúc okolo kníhkupectva som zbadal nápis: „Vždy na teba niekto čaká“, ale nič som si pri tom nemyslel. Až o niekoľko domov ďalej sa mi znovu vybavil: „Vždy na teba niekto čaká.“ Neviem, či to bol názov románu alebo zväzku básní, ani neviem, kto tú knihu napísal. Ale pre mňa bola tá veta ako kvet, ktorý sa pomaly a žiarivo rozvíja, ako plameň sviecy, ktorý ticho a statočne vzdoruje tme: Vždy na teba niekto čaká. Ideš životom – toľkých ľudí si už stretol, možno s tebou išli aj kus cesty, ale potom vás život rozdelil. Už si prežil aj hodiny osamelosti a bezútešnosti, a predsa kráčaš ďalej, krok za krokom, lebo vieš, že vždy na teba niekto čaká.

Vieme, že adventné obdobie je čas náboženského a radostného očakávania. Je to obdobie vedomého čakania. Pripravujeme si srdcia na slávenie Ježišovho prvého príchodu a očakáva jeho návrat v sláve. Ako sa zdôrazňuje v každej svätej omši: „Kým očakávame splnenie blaženej nádeje a príchod nášho Spasiteľa Ježiša Krista.“ Čakanie však nie je len duchovným cvičením zasadených do určitého liturgického obdobia. Tvorí nevyhnutnú súčasť nášho každodenného života: keď nás prekvapí dopravná zápcha, načas nepripravená večera, dlho sa ťahajúci projekt v práci. Príchut čakaní majú celé obdobia: zasnuby, tehotenstvo, ale aj nezamestnanosť a choroba.

Ako v rodinnom živote uplatníť adventný postoj k očakávaniu? Čo keby sme sa naučili čakať v radostnej nádeji, v istote, že Pán má s nami a s tými, ktorých milujeme, nádherný plán lásky? Čo keby sme ho do toho čakaní pozvali, odovzdali mu ho a potom len sledovali, ako koná?

Poznáme to iste osobne, že čakať nie je jednoduché. Skôr si ceníme rýchlu reakciu. Máme radi rýchle občerstvenie, okamžité dodávky, volanie ihneď, odpovede obratom ... Zo skúseností však vieme: všetko, čo má hodnotu, dozrieva pomaly, či už ide o rast dieťaťa, o krásne priateľstvo, o hodnotné umelecké dielo, o krásne a na ovocie bohaté stromy v záhrade.

Tajomstvo Vianoc

Skutočným tajomstvom Vianoc je vnútorný jas, ktorý pochádza od Božieho Dieťaťa. Otvorme sa pre jeho svetlo. Nech v našom srdci vzplanie plamienok Božej dobrotivity. Zanesme ho svetlu prostredníctvom našej lásky! Nedovoľme, aby vyhasol v mrazivých prúdoch našich čias! Chráňme ho verne a učiňme ho darom druhých!

Boh miluje všetkých, no niektorí sa duchovne uzavreli. Sú presvedčení, že Boha nepotrebujú. Sú aj iní, možno mravne rovnako úbohí a hriešni. Tých to aspoň trápi a očakávajú Boha. Boží lúč i pokoj môže preniknúť do ich otvorenej duše. Boh hľadá ľudí, ochotných odovzdať jeho pokoj. Prosme ho, aby naše srdce nenašiel uzavreté...

Nech k vám dôjde posolstvo radosti a nádeje: Boh sa v Ježišovi Kristovi stal človekom. Všetkým prináša lásku nebeského Otca. Je Spasiteľ sveta! Nebojte sa, otvorte mu srdcia. Nech sa jeho kráľovstvo lásky a pokoja stane spoločným dedičstvom všetkých.

Pápež Benedikt XVI.

Pani Katarína spomína: „Ako manželka vojaka z povolania som sa za takmer sedemnásť rokov spriatelila s čakacím športom. S manželom sme stále niečo čakali – na vhodné poradie rozkazov do služieb, slušné bývanie, spoľahlivú sťahovaciu službu. Čakali sme na urýchlenie začiatku jeho služieb a potom na ich rýchle skončenie. Čakali sme, či lietadlo priletí v poriadku za každého počasia.

Modlili sme sa vytrvalo: úzkostne i s nádejou, vyčerpaní, v smútku i v radosti. A keď už nebolo čo povedať, čo urobiť, zrazu sme zistili, že Boh všetky tie často komplikované skúsenosti obrátil na dobré. Nežiaduce príkazy sa stali žiadcami. Bývanie, ktoré nebolo okamžite k dispozícii, zrazu k dispozícii bolo. Keď nám nedbanlivá sťahovacia služba priviezla rozbitý nábytok, brali sme to ako

znamenie, že si máme vážiť veci, ktoré sú dôležitejšie, ako tie materiálne. To všetko nás posilňovalo a dávalo nám nové perspektívy. A hoci to bez vedomého úsilia nejde, usilujeme sa každú novú skúšku prijať s očakávaním, že niekde v tom čakaní a neistote určite objavíme veľký dar Božej vernej a láskyplnej prítomnosti.“

A Richard hovorí: „S manželkou sme sa zo všetkých síl usilovali vstúpiť svojim deťom lásku k Pánovi, aby ho nasledovali. No niektoré z nich sa rozhodli pre inú životnú cestu. Spoločne sa modlíme za ne, sledujeme a čakáme, kedy si usporiadajú život. Ja neustále zápasím s hnevom, strachom, sklamaním, znechutením a ľútosťou. Najväčšmi mi pomáha poznanie, že nečakám sám. Nebeský Otec, ktorý naše deti miluje ešte väčšmi ako ja, viac, ako si len viem predstaviť, čaká spolu so mnou, neviditeľne koná a volá zblúdených späť domov. Modlím sa a čakám.“

Nepripomínajú vám tieto príbehy vlastný život? Nedozrel vo vás v tomto adventnom období čas na modlitbu: „Pane, nauč ma čakať!“? Ak áno, pozvite Pána tradičnou adventnou modlitbou: „Príď, Pane Ježišu! Maranatha!“

Tomáš Galis, biskup